

100 jaar Christengemeenschap-viering op Berka

Door Mariska Hunfeld-Jue, kamppriester van jeugdkamp Berka Jong en gemeentegerestelijke in Driebergen.

Hemelvaart 2026: met de stafleden van alle kampen die we dit jaar organiseren waren we bijeen op Berka voor ons jaarlijkse voorbereidingskamp. Honderd glazen potjes, met daarin een waxinelichtje, waren, overal over het terrein van Berka, verstopt. Eén voor ieder van de honderd jaar Christengemeenschap in Nederland.

We werden door degenen die het weekend georganiseerd hadden uitgenodigd om op zoek te gaan en ieder potje dat we vonden mee te brengen naar het hoofdterrein en daar neer te zetten op een bouwwerk van verschillend hoge berkenstammetjes, opgebouwd rondom een tentpaal, midden onder een hoog rond tentdak.

In de loop van de dagen verschenen er steeds meer glazen potjes op de berkenstammetjes. Uiteindelijk waren ze er alle honderd.

In het schemerduister van de zaterdagavond straalde het licht van honderd brandende vlammetjes in de glazen potjes vanonder dat ronde tentdak vandaan. Allen die aanwezig waren op Berka verzamelden zich in een kring rondom het licht. In aandachtige stilte. Een stilte die een lange tijd aanhield, totdat iedereen er was, en die toen overging in eerst een vierstemmig neuriën en klankgezag zonder woorden, later in enkele kamplieden.

Uiteindelijk werd ieder uitgenodigd een lichtje te pakken en mee te nemen naar het amfitheater waar de bonte avond zou beginnen.

De meeste van onze kamppriester-collega's waren op dit moment al teruggekeerd naar hun gemeenten om de zondag voor te bereiden, maar Bart Hessen, Ewoud Mahler en ik waren er nog en werden zo onverwacht deelgenoot en getuige van deze bijzondere gebeurtenis. We mochten waarnemen hoe honderd jonge mensen het licht van honderd jaar Christengemeenschap in de hand namen, aan het hart droegen en in beweging brachten. Een diep ontroerend beeld.

Het hele gebeuren was omgeven door stilte. Er waren geen woorden over de geschiedenis, niet over impulsen voor de toekomst. Er was een lied zonder woorden. Er was beweging en er was een lichtje aan het hart van ieder van hen.

Bij mij riep dit stille wonder, op de drempel van honderd jaar, de impuls op om te blijven zoeken naar woorden van bezinning, naar religieuze taal die in deze stille aandacht van jonge mensen behoedzaam binnen mogen komen, woorden die uitnodigen. Woorden die daar opgenomen kunnen worden, waar een lied zonder woorden klinkt.